

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.II.58/2024/15. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2025. évi január hó 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az emberölés bűntette miatt **Terhelt1** ellen indított büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 23.B.151/2023/82. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

A vádlott büntetését – a foglalkozástól eltiltás és a közügyektől eltiltás érintetlenül hagyása mellett – 12 (tizenkettő) év 6 (hat) hónap szabadságvesztésre enyhíti.

A vádlott által az államnak megfizetendő bűnügyi költség összege helyesen 1.253.020 (egymillió-kettőszázötvenháromezer-húsz) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a mellékletként kezelni rendelt jegyzetfüzet nyilvántartási száma helyesen B100011221940.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

I n d o k o l á s

I.

- [1] A Pécsi Törvényszék a 2024. évi április hó 25. napján kelt 23.B.151/2023/82. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés j) pontja szerint minősülő emberölés büntette miatt 14 év szabadságvesztésre, végleges hatályú betegápolói, egészségügyi szakdolgozói foglalkozás gyakorlásától eltiltásra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy abból feltételes szabadságra nem bocsátható, valamint rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról. Határozott továbbá a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről is.
- [2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen *a vádlott* cselekményének eltérő, gondatlanságból elkövetett bűncselekménykénti minősítése és a büntetés enyhítése érdekében, *védője* a tényállás mikénti megállapítását is sérelmezve, a cselekmény foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetéskénti értékelése, illetve a büntetés enyhítése végett fellebbezett. Az azonban sem az elsőfokú bíróság tárgyalási jegyzőkönyvéből, sem a védő fellebbezésének írásbeli indokolásából, illetve másodfokú perbeszédéből nem volt megállapítható, hogy e jogorvoslati kérelem az ún. halált okozó foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés Btk. 165. § (1) bekezdésében meghatározott és (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő – 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő – gondatlan alakzatának vagy a (3) bekezdésében meghatározott és annak II. fordulója szerint minősülő, 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő büntetett, a veszélyhelyzet szándékos előidézésén alapuló esetének megállapítására irányult-e.
- [3] A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelenlévő képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.
- [4] A vádlott védője a nyilvános ülésen a jogorvoslati kérelmével egyező tartalommal szólalt fel.

II.

- [5]
- [6] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, mely a (2) bekezdés értelmében kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására, illetve a Be. 590. § (7) bekezdése folytán – hivatalból – az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre is.
- [7] Az elsőfokú bíróság eljárása során nem vétett olyan, a Be. 607. § (1) bekezdésében vagy a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt ún. abszolút, illetve a Be. 609. § (1) bekezdésében nevesített kihatással bíró és a másodfokú eljárásban ki nem küszöbölhető ún. relatív eljárási szabálysértést, mely a határozat érdemi felülbírálatának akadályát képezte volna. Ilyen eljárási szabálysértésre az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.
- [8] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az tehát hiánytalan, teljeskörűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz. Az

elsőfokú bíróság által megállapított tényállást – részben nyilvánvaló elírások, illetve szükségtelen ismétlések folytán – mégis több ponton helyesbíteni kellett:

- [9] A másodfokú bíróság mellőzte a tényállás [6] bekezdésének harmadik mondatából a *művészként számos díjat nyert* tagmondatot és az utolsó mondatot – *az általa elkészített bábok túlnyomó részben félelmet keltő, sötét gondolatokra utaló termékek* – teljes egészében, mivel ezek a megállapítások az [5] bekezdésben is szerepelnek; ugyanilyen okból, a [4] bekezdésben történt feltüntetése folytán mellőzte a [10] bekezdés utolsó tagmondatát – *tisztában volt azzal, hogy melyek az általa, mint ápoló, segédápoló által elvégezhető feladatok, melyek tartoznak a kompetenciájába, és melyek azok, amelyhez a szakképesítése már nem elégséges*. Mellőzte továbbá a [7] bekezdés első, a „belefér” kifejezés használata folytán önmagában is kifogásolható és értelmezhetetlen módon megfogalmazott – *az átlagosnál magasabb intellektussal rendelkezik, személyiségébe belefér az alább részletezett cselekmény elkövetése annak ellenére, hogy alapvetően csendes, visszahúzódó életet él* – mondatát.
- [10] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a múltbeli események megnyugtató rekonstruálásához szükséges körben, a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megtartásával folytatta le. Beszerezte, megvizsgálta és a logika szabályainak megfelelően, részletesen és körültekintően értékelte az ügy elbírálásához szükséges bizonyítékokat. Azok mikénti mérlegeléséről ítéletének indokolásában számot adott, mind a ténymegállapításai, mind pedig a vádlotti védekezés elvetése tekintetében. Következésképpen indokolási kötelezettségének is eleget tett. Értékelő tevékenységével a másodfokú bíróság is egyetértett, annak kapcsán mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek.
- [11] A bizonyítékok értékelése során a másodfokú bíróság álláspontja szerint annak van döntő jelentősége, hogy a vádlott ténybeli tévedésre és figyelmetlenségre alapozott védekezése nem hozható összhangba azokkal a tényekkel, amelyek valóságtartalmát egyébként maga sem vitatta, illetve amelyek az eljárás során kétséget kizáróan megállapíthatók voltak.
- [12] Azt a vádlott is elismerte, hogy a kálium oldat, illetve annak közvetlen érpályába fecskendezésének élettani hatásával tisztában volt. Valamennyi érintett további személy – a kihallgatott tanúk és az ügyben eljáró szakértők egyaránt – is akként nyilatkoztak, hogy minden egészségügyben dolgozó és minimális szakképzettséggel rendelkező előtt ezek a tények és összefüggések közismertnek tekinthetők.
- [13] Kétséget kizáróan bizonyítottá vált az eljárás során az is, hogy a próbaidős gyakorlóápolóként foglalkoztatott vádlott intravénás injekció betegek számára történő beadására nem volt jogosult, erre engedélyt, felhatalmazást jogosultság hiányában sem kaphatott, és ilyen tevékenységet sem az kórházban, sem előző munkahelyén nem is végzett. Ezzel maga is nyilvánvalóan tisztában volt.
- [14] Intravénás injekció beadása egyedi felhatalmazáshoz kötött, arra a belgyógyászati osztályon – a kezelőorvosokon kívül – önállóan csak a főnővér volt jogosult, tehát még a vádbeli időpontban szolgálatban lévő műszakvezető sem. Önállóan tanú14, tanú5 és tanú2 is csak intramuscularis vagy bőr alá beadható injekciózásra, illetve infúzió bekötésére voltak felhatalmazva. Ezt meghaladó tevékenység esetén csak segédkezhettek a kezelőorvosoknak, illetve az erre felhatalmazott főnővérnek. A próbaidős gyakorlóápoló vádlottnak azonban még ezek a teendők is tilalmazottak voltak. A vádlott korábbi munkahelyi vezetője, a tanúként kihallgatott, főnővérként dolgozó tanú6 határozottan cáfolta, hogy ilyen jellegű tevékenységet a kórházban a vádlott ténylegesen végzett, illetve végezhetett volna. Mindössze az nyert igazolást, hogy tanú5 jelenlétében és engedélyével, egy alkalommal, bőr alá véralvadásgátlót adott be. Mindezt adott esetben maguk a betegek vagy hozzátartozóik is megtehetik, tehát utóbbi injekció beadásának tényéből az intravénás injekció tekintetében nyilvánvalóan semmiféle következtetés nem vonható le.

- [15] Az ilyen gyógymód alkalmazására feljogosított személyek körével a kórházi hierarchiát a korábbi munkahelyei révén is ismerő, a tevékenységéhez kapcsolódó szakképesítéssel rendelkező vádlott tisztában volt, a munkája szakszerű ellátásához szükséges ismeretekkel a tőle lefoglalt tankönyv által is alátámasztottan, rendelkeznie kellett. Mindezt tanú4 tanúvallomása is igazolta, aki a gyakorlóápolói feladatokról a vádlottat részletesen kioktatta. tanú3 tanú arról is beszámolt, hogy az események után leginkább két dolgon döbbsent meg: azon, hogy valaki a vezetése alatt álló osztályon egy betegnek intravénásan káliumot fecskendezett be, illetőleg azon, hogy a vádlott intravénás injekciót adhatott be.
- [16] Fentiekből következően önmagában is teljességgel valószínűtlen, hogy tanú14 olyan tevékenység önálló elvégzésére – az intravénás injekció beadására – utasította a próbaidős gyakorlóápoló vádlottat, amit önállóan ő maga sem végezhetett volna el. Ezen túlmenően pedig különösen az, hogy – miután a fecskendők tartalmával és a kálium élettani hatásával tisztában volt – gyakorlatilag egy beteg megölésére adjon utasítást a vádlottnak; erre vonatkozó adat, bizonyíték az eljárás során a legtávolabbi összefüggésben sem merült fel, és ezt tanú14 is mindvégig határozottan cáfolta.
- [17] A vádlott erre vonatkozóan – mielőtt az eljárás későbbi szakaszában a vallomás tételét megtagadta volna – kétféle előadást is tett. Első alkalommal tett vallomása szerint tanú14 részéről az utasítás úgy szólt, hogy *vidd be, vádlott keresztnéve, add be, és majd jövök*, míg második erre vonatkozó nyilatkozata szerint a *vidd be, kötsd föl, majd jövök* felszólítás hangzott el.
- [18] A nyomozás során alkalmazott műszeres vallomásellenőrzés eredménye szerint a vádlott megtévesztő válaszokat adott arra a kérdésre, hogy csak kitalálta-e, hogy a nővér utasítására adta be a káliumot; illetve saját elhatározásából adta-e be azért, hogy a sértettet átsegítse a halálba.
- [19] Nem hozható összhangba a rendelkezésre álló bizonyítékok tartalmával az sem, hogy a vádlott tévedésben lett volna a fecskendőben lévő anyag természetét illetően. Védekezése ugyanis nem adott arra magyarázatot, hogy miként tudta összekeverni a kálium és a Károlyné elnevezéseket, amikor két fecskendő csomagolására a sértett név, a harmadik, különálló fecskendőre pedig a sértett vezetékneve-né kálium szavak voltak írva, illetve a kórházi osztály egyetlen nőbetegét nem Károlynénak hívták. A kálium és a Károlyné felirat összetévesztése mellett sem lenne tisztázott ugyanis, hogy miként olvasta a sértett és a sértett vezetékneve-né neveket.
- [20] A vádlott védekezésére tekintettel vizsgálni kellett annak a lehetőségét is, hogy tanú14 esetleg valóban a káliumnak az infúzióba való beadására adott-e utasítást. A vádlott ezzel kapcsolatos előadása is egyértelműen cáfolható volt.
- [21] Az összesen 60 ml kálium oldatot tanú14 ugyan elkészítette, annak pontos adagolása azonban ekkor még előtte sem volt ismert. Elmondása szerint ehhez mindenekelőtt a sértett infúziójának az aktuális állapotával kellett volna tisztában lennie – éppen ennek ellenőrzésére kérte meg a vádlottat –, majd ennek ismeretében konzultálnia tanú3nal. Mindezek alapján tehát nem adhatott utasítást a kálium infúzióban történő beadására sem.
- [22] Amennyiben azonban tanú14 a káliumoldat sértett részére történő akár intravénás, akár infúziós keresztüli beadására utasítást adott volna, a fecskendők hiányát észlelve bizonyosan nem rohant volna védőfelszerelés nélkül a kórterembe megnézni, hogy a sértettel mi történt. Hiszen az előkészített injekciók hiánya természetes kellett volna legyen számára, az mindössze az általa adott feladat vádlott általi teljesítését jelezte volna. Miután pedig a főnővér ilyen magatartása egyértelműen megállapítható volt, rögzíthető volt az is, hogy részéről a káliumoldat beadására vonatkozóan semmilyen utasítás nem hangozhatott el.

- [23] A vádlott eseményeket követő viselkedése is ellene mond előterjesztett védekezésének. Abban az esetben ugyanis, ha a káliumoldat sértett részére történő beadására valóban tanú14 utasította volna, természetes reakciója a munkatársa felelősségre vonása kellett volna legyen; a számonkérése amiatt, hogy ilyen következményekkel járó tevékenység végzésével bízta meg. Ezzel szemben mind tanú14, mind tanú3 azt vallotta, hogy a vádlott külön-külön mindkettőjük előtt azzal védekezett, hogy azt gondolta, a fecskendőben a kanül átmosásához szükséges sóoldat van. Nem merült fel adat a későbbiekben sem arra vonatkozóan, hogy tanú14-től magyarázatot követelt volna, miért utasította a káliumoldat intravénás beadására.
- [24] A vádlottnak a fecskendő tartamát illető tévedésre vonatkozó védekezése az igazságügyi orvosszakértők véleménye és tanú3 tanú vallomása alapján is egyértelműen cáfolható volt: a kérdéses fecskendők 20 ml-es ürtartalmával szemben ugyanis a kanülok átmosásához jóval kevesebb, mindössze 1-2 ml mennyiségű folyadék elegendő. Maga a művelet pedig csepegő infúzió mellett el sem végezhető, ráadásul a nagyméretű kanülok esetében szükségtelen is. Végül a vádlott saját maga is gyengítette e védekezése hiteltérdeklőségét azzal, hogy az eljárás későbbi szakaszában már arra hivatkozott, hogy tudomása szerint antibiotikumot tartalmaztak a fecskendők.
- [25] A vádlott cselekvőségére levont következtetés helyességét az a tény sem befolyásolta, hogy a káliumot tartalmazó injekció beadását követően egy ideig még a kórházi osztályon maradhatott és tovább dolgozhatott. tanú3 mindezt azzal indokolta, hogy nem érezte magát felhatalmazva arra, hogy a cselekmény véletlenszerűsége vagy szándékossága kapcsán állást foglaljon, másrészt az általa szükségesnek vélt információk beszerzését és a jegyzőkönyv elkészítését követően a cselekmény utáni első munkanapon megtette a feljelentést. A vádlott volt munkáltatója részéről tehát késedelem, különösen a vádlott cselekményének esetleges ártértékelésére mutató késedelmes magatartás nem mutatkozott, abból a vádlott vétlenségére – ellentétben a védelem feltételezésétől – következtetni nem lehetett.
- [26] Ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság ezen értékelő tevékenység eredményeként kialakított helytálló következtetésétől a másodfokú bíróságnak sem oka, sem – lévén a tényállás megalapozott – eljárásjogi lehetősége nem volt eltérni. A tényállást érintő helyesbítések sem a részbeni megalapozatlanság kiküszöbölésére, hanem az ismétlődő jelleggel megfogalmazott vagy más okból felesleges, értelemzavaró szövegrészek mellőzésére voltak visszavezethetők.

[27] **III.**

- [28] A Be. 591. § (1) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére. A bejelentett fellebbezések a büntetőjogi felelősség megállapítását nem is sérelmezték, mindössze a súlyosabb, élet elleni bűncselekmény szerinti minősítést kifogásolták.
- [29] Az elsőfokú bíróság által megállapított emberölés büntette és a vádlott, valamint a védője által megjelölt foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűncselekménye között az alapvető különbség az elkövető eredmény tekintetében fennálló szándékában keresendő.
- [30] A foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés Btk. 165. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő esete akkor valósul meg, ha az elkövető a foglalkozási szabályok akár szándékos, akár gondatlan megszegésével, gondatlanságból olyan helyzetet hoz létre, mely más vagy mások testi épségét, egészségét vagy életét közvetlen veszélynek teszi ki.

- [31] A bűncselekmény Btk. 165. § (3) bekezdésében meghatározott büntetési alakzatának lényege pedig az, hogy a foglalkozási szabály szándékos megszegésével az elkövető a fenti veszélyhelyzetet is szándékosan idézi elő.
- [32] A foglalkozás körében elkövetett gondatlan, illetve szándékos veszélyeztetés közös sajátossága ugyanakkor, hogy az elkövető bűnössége a veszélyhelyzetet meghaladó eredményre – a testi épség, egészség sértésére, illetve halálra, halálos tömegszerencsétlenségre – csak gondatlanság formájában terjedhet ki (ún. limitált veszélyeztetési szándék).
- [33] Ezzel szemben, ha az elkövető szándéka a veszélyhelyzet előidézésén túlmenően kiterjed az eredményre is: nem a foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés, hanem – a cselekmény eredményéhez igazodóan – a testi sértés vagy az emberölés különböző alakzatai, illetőleg ezeknek a bűncselekményeknek a kísérlete megállapításának van helye. A közvetlen veszély előidézésére vonatkozó szándék tehát minőségileg is eltér a közvetlen veszély folyományaként bekövetkezendő további élet, testi épség vagy egészség sérelmére irányuló szándéktól (*BJD 3033.*).
- [34] Jelen ügyben az elsőfokú bíróság által értékelt, illetve a másodfokú bíróság által külön is kiemelt bizonyítékok figyelembevételével az volt megállapítható, hogy a vádlottnak intravénás injekció beadásával járó, vagy akár csak ahhoz közeli beavatkozáshoz felhatalmazása nem volt, ezzel nyilvánvalóan tisztában is volt; ilyen tevékenységet – vagy akár ehhez hasonlót – korábban nem végzett; a beteggel kapcsolatban ilyen feladatot, utasítást senkitől sem kapott; a kálium oldat élettani hatását ismerte; a felirattal ellátott fecskendők tartalma felismerhető volt; végül az általa hivatkozott tévedés, félreolvasás több okból sem állta meg a helyét.
- [35] Ilyen körülmények között egyedül arra lehetett következtetni, hogy a vádlottat az élet kioltására irányuló szándék vezette, cselekménye ezért nem minősülhet foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetésként, és helyes az eredmény vonatkozásában az egyenes szándék fennálltára vont elsőbírói következtetés is.
- [36] A vádlott által elkövetett bűncselekmény Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés j) pontja szerint minősülő emberölés büntettekénti minősítésére ezáltal törvényesen került sor.
- [37] Következésképpen a vádlott és a védő enyhébb bűncselekménykénti minősítés érdekében bejelentett fellebbezése nem volt megalapozott.

IV.

- [38]
- [39] A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság némileg hiányosan tárta fel. Ezért szükséges volt azok teljes körű, ismételt áttekintése.
- [40] A vádlott terhére kellett értékelni a foglalkozásának felhasználásával történt elkövetést, úgyszintén azt is, hogy a bűncselekményt olyan személy sérelmére követte el, akinek ápolása, gondozása kötelessége lett volna. Ezzel szemben az egyenes szándékkal történt elkövetés nem súlyosító körülmény: az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis éppen ellenkezőleg, az eshetőleges szándékkal történő megvalósítás jelentkezik enyhítő körülményként. Az idős személy sérelmére történt elkövetés úgyszintén nem számít súlyosító körülménynek, hiszen annak a védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetés, mint minősítő körülmény melletti önálló megfogalmazása a kétszeres értékelés tilalmába ütközne.

- [41] A vádlott büntetlen előéletének, mint enyhítő körülménynek a nyomatékát a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya annak ellenére csökkentette, hogy a bűncselekményt az ötvenedik életévében elkövető vádlott magatartásával szemben korábban semmilyen kifogás nem merült fel. Enyhítő körülményként jelentkezett a vádlott megbánó magatartása, a bocsánatkérése, melyet a sértett hozzátartozója elfogadott, a betegápolói tevékenysége bűncselekmény elkövetéséig történő kifogástalan és lelkiismeretes ellátása, úgyszintén az is, hogy két évet a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt állt.
- [42] A másodfokú bíróság az enyhítő körülmények számára és nyomatékra tekintettel – azt is értékelve, hogy a végleges hatályú foglalkozástól eltiltás következtében a vádlott részéről a hasonló cselekmények elkövetése kizárt – az elsőfokú bíróság által kiszabott 14 év szabadságvesztést némileg szigorúnak találta, ezért azt 12 év 6 hónap tartamra enyhítette.
- [43] A vádlott és védője jogorvoslati kérelmének enyhítést célzó része tehát megalapozottnak bizonyult.
- [44] Törvényesek voltak a feltételes szabadságra bocsátás kizártságára, az előzetes fogvatartás beszámítására, valamint a bűnjelek kezelésére és kiadására vonatkozó rendelkezések is.
- [45] Az elsőfokú bíróságnak az igazságügyi orvosszakértők tárgyaláson történt meghallgatása folytán keletkezett költségről rendelkező 23.B.151/2023/82/III. számú végzése csak az ítélet meghozatalát követően vált véglegessé. Ezért a bűnügyi költség viseléséről szóló döntését ennek összegével szükséges volt helyesbíteni: ezáltal a vádlott összesen 1.253.020 forint bűnügyi költség viselésére köteles.
- [46] Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítéletben a mellékletként kezelni rendelt jegyzetfüzet nyilvántartási száma nyilvánvaló elírás folytán tévesen szerepel, ezért azt a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.
- [47] A vádlott letartóztatásban töltött további idejének beszámítása a Btk. 92. § (1) bekezdésén alapul.
- [48] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdésében írtak alapján, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

P é c s, 2025. január 10.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Eördögh Dávid s.k. előadó bíró, Dr. Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 23.B.151/2023/82. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.58/2024/15. számú ítélete folytán – az abban írt változtatásokkal – a 2025. évi január hó 10. napján jogerőre emelkedett.

Dr. Krémer László s.k.
a tanács elnöke

